

[Aksel Larsen.]

anerkende undskyldende Momenter og ogsaa drager de ulykkelige Kvinder selv ind i Sagerne.

Samtidig er det min Opfattelse — og jeg mener, at Kvaksalveraffærerne understreger Rigtigheden af den —, at Lægerne, som nødvendigt var, er blevet yderst tilbageholdende og er tilbøjelige til at sige nej i alle Tilfælde, hvor der kan foreligge nogen som helst Tvivl om, hvorvidt Indgrebet er *absolut* paakrævet. Det er dette, der driver Kvinder i et stadigt stigende Tal til Kvaksalverne.

Og her har man efter min Mening det praktiske Facit af det hele: den negative Side af Loven praktiseres allerede. Det, man nu kommer og foreslaar, er formelt en Udskydelse af hele Lovens Ikrafttræden, reelt en Udskydelse af de positive Foranstaltningers Ikrafttræden. Ja, det er desværre mere end dette. Det havde været Ministerens Pligt at forberede Loven og dens Ikrafttræden saaledes, at den kunde træde i Kraft nu til 1. April. Ministeren har selv presset paa for at faa Loven igennem, har tilbagevist alle saglige Argumenter, alle Indvendinger, alle Betænkeligheder. Der var intet at betænke sig paa, det hastede, Sagen var klappet og klar, der var ingen Grund til at være i Tvivl. Nu kommer Ministeren her 14 Dage, før Loven skulde være traadt i Kraft, og siger: Jeg har to tomme Hænder, jeg har intet gjort for at forberede denne Lovs Ikrafttræden, som jeg selv har jaget igennem Rigsdagen.

Jeg mener ikke, man kan give Absolution for den Slags. Hele Historien er et nyt Bevis for denne Ministers eklatante Fallit. Men det er ikke nok at konstatere dette, man maa samtidig drage Konsekvensen deraf. Jeg mener ikke, at Tinget overheadet for sin Værdigheds Skyld kan sige til Ministeren: Det gør ikke noget, at man intet har gjort for at forberede denne Lovs Ikrafttræden, som man har lagt saa stor Vægt paa at faa vedtaget. Jeg mener ikke, at Rigsdagen kan optræde paa den Maade, jeg mener ikke, at Administrationen af Lovene skal kunne tillade sig den Slags Forsømmelser. Og dernæst kommer det tungt vejende, reelle: Man skal ikke paa den Maade faa vedtaget en Svangerskabslov, saaledes at dens negative Del ligefrem automatisk praktiseres, førend Loven træder i Kraft, og saa bagefter komme og sige: Hele den positive Side af Sagen kan vente.

Derfor er vi ikke i Stand til at medvirke ved Gennemførelsen af dette Lovfor-

slag. Vi vil betragte det som en yderligere Udvikling i skadelig Retning, hvis man nu udsætter Svangerskabslovens Ikrafttræden.

Hvad det andet Lovforslag angaar, er Forholdet naturligvis et andet, og vor Stilling til det vil afhænge af, hvilken Afgørelse der træffes i Spørgsmaalet om det Lovforslag, jeg her har omtalt.

Gerda Mundt: I Lighed med mit Partis Ordfører vil jeg gerne udtale min Tilslutning til, at Svangerskabslovens Ikrafttræden udsættes, saa meget mere som der er Ting i den, vi er overordentlig stærkt imod. Men da det jo fremgaar, baade af den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale og af de Ting, vi derudover har faaet Kundskab om, at hele denne overordentlig vigtige Sag fremdeles er til Overvejelse, saa vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger i Tilknytning til det forelagte Forslag og de Realiteter, der ligger bag det.

Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Justitsminister har forelagt dette Lovforslag nu; dels er hele dette Spørgsmaal endnu ikke drøftet til Bunds, og dels drejer det sig, som sagt, om meget indgribende Forhold, hvor Lovgivning er meget vanskelig, fordi den griber ind paa Omraader, som man hidtil har anset for udelukkende at høre ind under Privatlivet. Men jeg kan egentlig ikke rigtig forstaa, at den højtærede Justitsminister ikke allerede for et Aar siden forstod det. Da Lovforslaget for ca. halvandet Aar siden, den 4. November 1936, blev fremsat, tror jeg, de fleste her i Tinget ventede, at Forslaget vilde blive underkastet en meget grundig Behandling og næppe vilde blive gennemført saa hurtigt, som Tilfældet blev, netop fordi der før Lovens Ikrafttræden skulde forberedes og tilrettelægges positive Foranstaltninger, som vi fra alle Sider var enige om var nødvendige og haardt tiltrængte paa dette Omraade. Men dengang var man altsaa utaalmodig, man vilde ikke vente, og efter vor Mening blev Sagen forceret igennem. Nu har det vist sig, at Lovens Ikrafttræden maa udskydes.

I det Aar, omtrent, der er gaaet siden Lovens Vedtagelse i Maj 1937 — mod vore Stemmer —, er der paa adskillige Punkter kommet noget større Klarhed. Befolkingskommissionens Betænkning Nr. 3, som allerede er omtalt af de tidligere Ordførere, blev afgivet sidst i Januar. Denne Betænkning har en dobbelt Baggrund. Den indeholder først Forslag om Moderskabsstøtte — det blev sagt ved et Forhandlingsmøde, jeg var til for nylig, at der egentlig skulde tales om Forældrestøtte, og det kan jeg paa